

เรื่องสั้น (Short Story Outline) หม่าอย่างผม ก็มีหัวใจนะครับ (dog)

Copy writer :

SUDIN CHAOHINFA สูดิน ชาวหินฟ้า
dfilm school / www.igoodmedia.net
e-mail – sudin.expert@yahoo.com
phone – (+66) 8 8291 9232
date – 21 August 2018

Genre :

ชีวิต - drama

โครงสร้างการดำเนินเรื่อง (Plot Structure)

สัตว์สี่ครีบ ผมเป็นลูกตัวเดียวของแม่. ผมไม่รู้
หรอกว่า ตัวผมคืออะไร. ผมมีเจ้านายสองคน คน
หนึ่งเลี้ยงห่าวใหญ่ อีกคนเลี้ยงเด็กแหลม. พวกเขา
จะห่าวเราะไล่กัน ตอนอุ้มผม แล้วเอาจุมุกชน
กับจุมุกของผม. ที่แรกพวกเขาที่เรียกผมว่า
เกด๊าะๆ. พอผมโตอีกหน่อย ผมออกไปเล่นข้าง
นอก ตกบ่อโคลน กลับมาบ้าน. ตั้งแต่นั้นมา
เจ้านายก็เรียกผมว่า **ไอ้มอม** แต่พวกเขาก็ยัง
ห่าวเราะไล่กัน เมื่อผมกระตึกหาง.

ผมโตขึ้นมาก แม่ของผมจะเล่าเรื่องราวต่างๆ
เกี่ยวกับบรรพบุรุษของผมให้ฟัง จนเบื่อเลยละ.

แม่จะสอนผมว่า ผมจะต้องกระตือรือร้น และคอย
เลียเจ้านาย แม้ว่าพวกเขาจะดูดำอย่างไรก็ตาม
เพราะเขาคอยให้ข้าวน้ำแก่เรา. ถ้าไม่มีพวกเขา
แม่และผม ก็จะไม่มีย่านอยู่ และจะต้องไปอยู่ในป่า
ซึ่งมันไม่ใช่เรื่องสบายเลย. และที่สำคัญ แม่และ
ผมจะช่วยตะโกนบอกเจ้านาย ถ้ามีสิ่งผิดปกติ
เกิดขึ้นรอบๆ บ้าน หรือมีคนอื่นเข้าบ้าน.

แม่บอกอีกว่า พวกเราจะต้องอดทนให้มาก
ตอนหน้าหนาว ผมว่านะ ผมก็หนาวเหมือนกัน.
แต่เพราะเจ้านายของผม ไม่มีขน พวกเขาจึงต้อง
เอาเสื้อผ้ามาใส่. ผมไม่แน่ใจว่า พวกเจ้านาย
พยายามจะทำตัวเอง ให้มีขนเหมือนพวกผมหรือ
เปล่า. เพราะขนบนตัวผมมันก็เทาๆ เหมือนกันทุก
ตัว เพียงแต่ว่าพวกผมรู้จักกันว่าใครเป็นใคร ด้วย
จมูก. ผมสงสัยว่า พวกของเจ้านาย คงจะรู้จักกัน
ด้วยเสื้อผ้าแน่ๆ เพราะหน้าตาของพวกเขาดู
เหมือนกันหมด ผมแยกไม่ออกเลยจริงๆ.

ผมกับแม่อยู่กับเจ้านายนานเท่าไรไม่รู้. แม่
ไม่ต้องสอนผมอะไรอีกแล้ว ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่
ของผม จะต้องเรียนรู้ด้วยตัวเอง เพราะผมโตเป็น
หนุ่มแล้ว. ผมจะออกนอกเขตประตูรั้วบ้านบ่อยขึ้น

ผมเห็นพวกของผม อีกมากมายที่อยู่ข้างนอก บางตัวก็ใส่เสื้อผ้า บางตัวก็ดมโซ และมีกลิ่นเหม็น มีตุ่มพองเต็มตัวไปหมด ตัวเล็กๆ ก็มี ตัวใหญ่ก็มี บางตัวก็นิสัยแย่ บางตัวก็พูดมาก เสียงดัง น่ารำคาญ.

ต่อมา ก็มีเจ้านายตัวเล็กๆ อีกตัว เขี่ย อีกคนคอยมาเล่นกับผม. และผมก็เห็นพวกเขาหัวเราะใส่กันอีกครั้ง เมื่อเห็นผมเล่นกับเจ้านายตัวน้อย. ผมไม่ค่อยเห็นพวกเขาหัวเราะใส่กัน มานานมากแล้ว.

มีอยู่หลายครั้ง เจ้านายเลี้ยงห้าว เดินพูด
พิมพ์ำอะไรบางอย่าง ผมก็ไม่เข้าใจ เห็นมี
แผ่นกระดาษเล็กๆ หลายใบวางซ้อนกันบนพื้น.
เขาหยิบมันขึ้นมาดู แล้วส่ายหัว แล้วก็วางลงอีก
แล้วก็หยิบขึ้นไปดูอีก ส่ายหัวอีก สองหรือสาม
ครั้ง. ผมก็ไม่เข้าใจ แต่ผมสังเกตเห็นว่า ราวลึบห้าววัน
เจ้านายผมจะเป็นแบบนี้สักครั้ง ผมก็ไม่เข้าใจ.

ผมรู้สึกสงสารเจ้านายของผมมาก ผม
พยายามจะเดินเข้าไปเฉียดที่มือ แต่แล้ว! อะไรกันนี้
ผมโดนเตะอย่างแรง. แต่นั่นมันครั้งก่อน แต่หนนี้
ผมฉลาดขึ้น ผมหลบได้ทัน ผมไม่เข้าใจ เจ้านาย
โกรธผมเรื่องอะไร. แต่วันรุ่งขึ้น เจ้านายก็กลับมา
ดูหัวผมอีก ผมไม่เข้าใจจริงๆ ผมได้แต่จดจำคำ
สอนของแม่ว่า เจ้านายจะเป็นอย่างไรก็ตาม ผม
ต้องพยายามกระตักหาง และเข้าไปเฉียดมือและขา
ของพวกเขาให้ได้.

มีอยู่วันหนึ่ง เจ้านายผมใจดี ให้ผมขึ้นมาบน
บ้านได้. เจ้านายเลี้ยงแหลม เล่าเรื่องของหมารุ่นปู่
รุ่นย่าของผมให้เจ้านายตัวน้อยฟัง ซึ่งตอนนี้ตัว
ใหญ่ขึ้นมาก. เขาเล่าว่า มีสุนัขตัวหนึ่ง ไปขโมย
ก้อนเนื้อจากแม่ค้าในตลาด จึงจะข้ามสะพานไป

อีกฝั่ง พอถึงกลางสะพาน สุนัขตัวนั้น มองเห็น
ก้อนเนื้อในน้ำใหญ่กว่า เกิดความโลภ จึงเปลี่ยน
ใจ คายก้อนเนื้อในปาก เพื่อจะก้มลงไปคาบเอา
ก้อนเนื้อในน้ำที่ใหญ่กว่า แต่ก้อนเนื้อก็จมน้ำ
หายไ้.

ผมว่าเขาเล่าผิดแน่ๆ เพราะแม่ของผมก็เล่า
เรื่องนี้ให้ผมฟังเหมือนกัน แต่มันคนละแบบ.

นานมาแล้ว นานมากจนชี้เกี่ยจนับ หมาตัว
นั้น อาจจะเป็นย่าของย่าของย่าของย่าของย่าของ
ผมก็ได้. แม่เล่าว่า ย่าของผมไม่ได้ขโมยเนื้อ แต่
เป็นของแม่ค้าใจดีเขาให้มา เพราะรู้ว่าย่าของผม
เป็นแม่ที่ดี ที่จริงย่าจะกินชะตอมนั้นก็ได้ แต่ก็นึก
ถึงลูกๆ ที่รออยู่อีกฟากหนึ่งของคลอง. ย่าจึงคาบ
เนื้อไปให้ลูก พอถึงกลางสะพาน แขนไม้กระดาน
มันคงเก่ามาก กระทบหินบข่า ทำให้ย่าตกใจ ก้อน
เนื้อหลุดจากปาก หล่นต้อม! ลงน้ำ. ย่าคงเสียใจ
และเสียตายมาก ก้มมองดูก้อนเนื้อ ค่อยๆ จม
หายลงไปใ้ในคลอง.

ย่าของผมไม่ได้ชี้โลกสักหน่อย พวกคนชอบ
คิดไปเอง. ผมไม่รู้ตัวช่วยเข้าไปว่า โลกคืออะไร โง่คือ

อะไร. ผมนึกถึงแต่คำสอนของแม่ว่า ทัศนคติสุนัขจะต้องรู้จักพอ รู้จักฟังตนเองให้มากที่สุด แม่ยังบอกผมอีกว่า ให้ผมมีแฟนได้ปีละครั้งเท่านั้น. แต่สำหรับมนุษย์ ผมไม่รู้.

เหตุการณ์ที่ทำให้ผมสงสัย และเสียใจมากที่สุดคือ เจ้านายของผม ทะเลาะกับเพื่อนบ้าน เสียเพื่อนบ้าน ตะโกนใส่หน้าเจ้านายของผมว่า **“ไอ้ชาติหมา”** เจ้านายของผมตอบได้อย่างรุนแรงแบบเดียวกัน เขาชื่อผมไปอ้างแบบนั้น.

ผมไม่เคยเห็นเจ้านายโกรธอย่างนี้มาก่อน. ทำไมหรือ ทัศนคติหมาอย่างผม มันร้ายแรง น่ารังเกียจขนาดนั้นเชียวหรือ. ทั้งๆ ที่ ตลอดเวลา ผมไม่เคยทำเรื่องเสียหาย เจ้านายจะโกรธ จะดุค่าผมอย่างไร ผมก็ยังกระตือรือร้น และเข้าไปเลียมือเลียขา ไม่เคยขาดระยะ และเมื่อมีคนแปลกหน้าเข้าบ้าน ผมก็ตะโกนบอกทุกครั้ง.

ทัศนคติหมาของผม มันเลวร้ายขนาดนั้นเชียวหรือ?

จบแบบหมาๆ.